

Graven brast og Jesus lever

1. «Fader! forlatt dem; ti de vet ikke hvad de gjør.» (Luk. 23, 34.)

Hvor naturlig var det ikke, at de første ord der lod fra den døende, mishandlede Frelser på korset, var en bønn til den hellige, rettferdige Gud om at han dog vilde tilgi dem der øvde den ufattelege forbrytelse å legge hånd på ham Gud hadde utsendt til hjelp for hele verden! Ti han hadde jo selv sagt: «Elsk eders fiender ... be for dem ... som forfølger eder!» (Matt. 5, 44), og nu beviste han hvor dyp en grunn disse ord hadde i ham selv. Men er det virkelig mulig for oss å etterligne ham deri? Svaret må bli: Ikke ved egen kraft eller kjærlighet! Det synes oss lettere å åpne å etterfølge hans ord om ikke å frykte dem der vil slå legemet ihjel; ti mange er modig gått døden imøte for hans navns skyld og har trosset alle hånde farer. Men hvor svært, å umulig forekommer det oss ikke å elske dem der lyver oss alt mulig på, skader og forfølger oss, tilsmoder vårt navn og frarøver oss vårt gode rykte? Ak, moter vi formedelse eller fornærmelse, da fristes vi så lett til å slå igjen og verge oss så godt vi kan; men dette å «elske» våre fiender får ofte meget liten plass i vår tanke og vårt hjerte. Men for å bevise at Gud ganske og aldeles kan forvandle et menneskes sinn lot han sitt første blodvidne Stefanus avlegge et herlig vidnesbyrd derom; ti hos ham var den hatefulle og hevnjerrige menneskenatur helt tilintetgjort, idet han under stenregnen bad: «Herre, tilregn dem ikke denne synd.» (Ap. gj. 7, 60).

2. «Idag skal du være med mig i Paradis.» (Luk. 23, 43.)

Han som stedse hadde vært både villig og rede til å tilgi og oppreise enhver angrende synder som kom til ham, var også nu rede til å motta og frelse et av menneskehetens utskudd. Er dette ikke et urokkelig bevis for enhver syndbetyngt og angrende sjel om at det ord står fast: «Den som kommer til mig vil jeg ingenlunde kaste ut» (Joh. 6, 37)? Det gjelder den mest foraktede synderinne, den usleste stimann, den dypeste falne sønn — alle blir mottatt, vender de sig bare til ham der hang på korset, vil den Hellig Andra dem inn i hans kjærlighets favn hvor der er nåde nok for alle syndere.

3. «Se, det er din sønn. Se, det er din mor!» (Joh. 19, 26—27).

Hvilken selvforglemmelse midt i den bitreste lidelse! Hvilken omsorgsfull, kjærlighet! Hvilken taknemlighet overfor en øm mor! Og

Jesu syv ord på korset

Sandelig, våre sykdomme har han tatt på sig, og våre piner har han båret; men vi akter ham for plaget, slagen av Gud og gjort elendig. Men Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjæringer, straffen lå på ham for at vi skulde ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom. Esaias 53: 4—5.

hvilken heder for denne disipler! Hvilken ære, der blev vist ham fremfor hennes egne ennu vantro sønner (Joh. 7, 5)! Men hvilket eksempel er det ikke også for enhver av oss til aldri å glemme våre foreldre, aldri å forsonne å tenke på dem og sørge for dem! Omsorgen for dem glemmer mange, når de selv har det godt; megen medgang sløver ofte kjærligheten og omsorgen og gjør hjer-

tet likegyldig overfor måkje fattige eller sorgfulle foreldre. Man skammer sig ofte ved deres ringe dannelse, ved deres tarvelge kleddrakt, ved deres tyngende fatigdom som man dog ikke søker å avhjelpe meget. O, hvor der lides i denne verden, fordi sønner og dotre glemmer å utvise kjærlig omhu over for deres foreldre! Gud har dog lovet den rik fremgang i livet der ærer sine forel-

dre under alle kår, idet forjettelsen: «at det må gå dig godt i landet,» er knyttet dertil (5. Mos. 5, 16). La da vår Frelseres hellige eksempel lære oss å dra omsorg for våre kjære og å etterligne Johannes i kjærlighetens redbonhet, om hvem der står: «Fra den time tok disiplen henne hjem til sig.» A påta sig kjærlighetens plikter bringer alltid rik velsignelse og glede.

Livsstrømmen fra Golgata

(Ezekiel 47.)

Når vi i Andens underbare belysning skuer inn i dette velsignede avsnitt av Guds ord er det to sider som åpenbarer sig så herlig. Det er den profetiske og den evangeliske. Den første, hvor varet gikk ut under templets dørstykke mot øst viser hen til Guds eiendomsfolk, Israel, da Herren har samlet dem igjen som en nasjon og utgyder nådens og bønnens And over dem så de blir til en velsignelse for alle folkeslag på jorden. Opfyldelsen av denne profeti vil snart skje. Når vi betrakter fikentreet så er saften begynt å komme i dets grenene og dets blade springer ut, sommeren er nær. Israel er viseren på det åndelige urverk, som viser hvor langt vi er kommet. Israels bevegelse i denne tid lyser som funklende stjerner på den profetiske himmel så det gjelder for oss som Guds folk å gi akt på tiden at vi ved den nåde Gud gir etterkommer Jesu ord: Våk og bed så vi ikke faller i fristelse. Oubruddsoorden ligger ferdig, på et vink av Faderen stiger Sønnen, Jesus, vår elskede brudgom, ned, og vi møter ham i luften. Halleluja. Vi følger med Jesus inn i de evige boliger. Amen.

Ved å fortsette og skue inn i dette velsignede ord så kommer Golgata så underfullt tilsyne, der nådens herlige flod går ut og velder frem over jorden og bringer med sig oppreisning, sundhet og liv overalt hvor den kommer. Halleluja! I Anden følger vi mannen med målesnoren og vi erfarer at vi blir omsluttet av herlighete-

ten som Guds ord innebærer i sig. I det mannen gikk fulgte profeten med og der måltes tusen alen og vannet nådde dem til ankene. Det var ingen stor dybde, men det var nok til å dekke den gamle vei og utslette de gamle spor. Det var en ny vei de var kommet inn på: som Salmisten sier: Salig er den hvis overtredelser er forlatt og hvis synd er skjult. Takk og lov og pris. Her kommer vi til et vendepunkt i et menneskes liv, hvor han forlater syndens brede vei og mottar Jesus som sin Frelser for at vandre med ham på Guds ords underfulle stier. Ja vi minnes den stund da vi vendte oss bort fra det gamle liv og knelte ved korsets fot og lot Golgatas purpurflod utslette vår synd og betale vår gjeld, halleluja, og vi blev herlig frelst. Men hvor mange er det ikke som tenker at dermed er alt nådd, at det intet er mere å få eller at vokse op til. Gud være lov, det er mere å åpne! Guds velgledende rikdomme er ubegrenset, vi forsyner oss og frydes og vårt åndelige syn utvides. Vi fortsetter videre på fremskrittlinjen og der måltes atter tusen alen og vannet gikk til knærne. Her åpenbarer det sig noe som er skjont. Den stilling som profeten er kommet i viser hen til sjelens begjær etter mere av Gud. Kommer et menneske på kne da ber han. I sitt hjerte kjenner han det mangler han noe, som Jesus kan gi, og da velder bønnen frem fra hjertedyppet. Men nu kan det være ting som ennå henger ved en som hindrer en i å åpne det som sjelen

lenges etter. Men Gud er god og hans miskunnelige hjertelag er i virksomhet. Han ordner det hele så underbart, bare at vi er villige å overlate oss helt til ham, for da går det videre frem på denne velsignede vei. Der måltes atter tusen alen og vannet nådde til lende. Nu får en erfare at man er omsluttet av sannhetens makt som frigjør en fra de ting som hindrer et Guds barn i å åpne det som Jesus gjerne vil gi. Ja virkningen av sannhetens frigjørende makt er underfull. Der måltes atter tusen alen og vi befinner oss i dobbeltbekken. Halleluja! Her vil vi være, her trives vi så usigelig vel. Vi erfarer at den rettferdige sti er som et strålende lys der der blir klarere og klarere inntil hoilys dag. Ja i dobbeltbekkens herlige vann har vi de underbareste opplevelser; vi blir stadig beriket i vår ånd. Trærne på bekkens bredder som er Guds skjonne lofter i Kristus Jesus til oss, de lyser oss i møte som funklende stjerner på den evangeliske himmel. Ære være Gud og Lammet. Vår åndelige livserfaring er i stadig utvikling. Guds velbehag hviler over oss fordi vi nyter og fryder oss i forsoningsverket fra Golgata. La oss som Guds folk fortsette med å gjøre oss tilgode av hans store godhet og vi skal alle erfare at det bringer herlige resultater med sig. Jesu-navnet til evig ære og pris.

Arnt Gundersen,
Mjøndalen.

4. «Min Gud! min Gud! hvorfor har du forlatt mig?»

Hvilket dypt mysterium er det ikke skjult i disse ord som ingen menneskelig tanke kan utgrunne. Dette rop som lod fra vår dyrebare, elskede Frelser, da han folte sig knuet, ja knust under hele den usle, syndbesmittede, hatefulle menneskeslekts dom og fordømmelse, lar oss om enn kun svakt, forstå litt av hvilke kvaler han led. Ropet var dog nok ikke et uttrykk for den legemlige smerte, han led hvor forferdelig enn denne var; det angstfulle rop synes å være uttrykk for langt dypere og ufattelege kvaler og følelsen av at Faderen hadde undratt ham kjærlighetens samfund, mens han bar våre synder på korsets tre og blev en forbannelse for oss; han som dog mere enn noen annen kunde kreve forjettelsen oppfylt: «Jeg vil ikke slippe og ikke forlate dig» (Jos. 1, 5), i denne smertens stund, da Gud lot all vår misgjærning komme over ham og han blev trengt og gjort elendig for vår skyld (Es. 53). O, la oss boie oss dypt i tilbedelse og takk for vår velsignede Frelser som gjennomstred lidelsens forferdelige dybder, for at i fullkommen kan gå fri for syndens straff og bli optatt i Guds samfund La dybden av hans kvaler under følelsen av å være forlatt av Gud for vår skyld lære oss å skatte verdien av den velsignelse han derved vant til oss: at Guds faderfavn alltid står åpen for oss!

5. «Jeg tørster!» (Joh. 19, 28).

Avkreftet av smerte og blodtap — lod der et sukk fra lidelsens konge om bare en ganske liten lindring. Hvem av oss kjenner mon som han torstens kvaler? Ingen vil som han kunne forstå og føle med dem, der hunger eller tørst; og ingen elsker dem der lider savn på jord som han der selv har prøvet savnets dypeste lidelse. Kom derfor frimodig til ham, du som lider under savnet — enten til sjel eller legeme; ti han kan føle med dig, og han kan og vil hjelpe dig for tid og evighet! Han led torstens kvaler for oss for å åpne oss en fri adgang til det veld der rinner til evig tid. Men selv fikk han kun eddikk å drikke, da han sukket etter vann. Det var det falne menneskes lønn til ham for all hans godhet, han som ofte gikk sig trett ad lange veie for å gi syndere levende vann å drikke. Med forhånelser hadde de brutt hans hjerte, med skam og skendsel hadde de overveldet ham og nu da han trengte til en dråpe vann av menneskehånd, var der ingen lindring å finne. Men alt dette var forutsagt av salmisten i Salm. 69, 20—22: (Forts. 4. side.)

